

[Pinholt.]

private Skole, og at han i Virkeligheden heller ikke er stemt for, at der sker en Nedsættelse af dens lovhjemlede Tilskud. Naar han er gaaet med til det, er det, fordi han, om jeg saa maa sige, er blevet tvunget til at gaa frivillig med af Finansministeren. Der er den Mærkelighed ved Stillingen i Aar, at man fra Regeringspartierne Side har set, at man maatte lempe sig overfor Gymnasieskolerne i København og give dem halvt saa stor Nedsættelse som i Fjor.

Det finansielle Spørgsmaal, der er os imellem, er egentlig ikke saa overmaade stort, men Forholdet er det, at der fra Finansministerens Side er stillet Forslag om, at den Forhøjelse af Skolepengene paa 200 000 Kr., som blev gennemført i Fjor, nu nedsættes til 100 000 Kr., saaledes at Folk, der har en 15 000—16 000 Kr. i Indtægt, kan faa disse faa Kroner, en 40 Kr. godt og vel maaske, i Lempelse af deres Skolepenge. Det stemmer i og for sig ikke meget godt med den Tid, vi er inde i, at man vil give disse Velhavere en saadan Lettelse, medens man vil klemme dem, de smaastillede, kan man godt sige, som har deres Børn i den private Skole, betydelig mere ned. Hvis der ikke var stillet dette Forslag om at nedsætte Skolepengene med 100 000 Kr., vilde der kun have været 76 000 Kr. os imellem. Men det er netop det, der er sket, og derfor maa vi staa fast paa, at den private Skole bør have sit Tilskud.

Dette er kun berettiget, og der er, som sagt, ikke noget Offer fra Statens Side i det. De Forældre, som sender deres Børn i den private Skole, betaler deres Skatter ligesom alle andre, og de faar maaske kun en forholdsvis ringe Del af dem tilbage, set i Forhold til, hvad andre faar tilbage af deres Skatter, naar de sætter deres Børn i den offentlige Skole. De, der ikke vil have deres Børn der, maa saa tage denne Byrde paa sig, men man skal ikke gøre denne Byrde uudholdelig for dem. Derfor skal jeg meget anbefale, at man stemmer for Ændringsforslagene Nr. 176, 189, 191, 193, 195 og 197.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale Ændringsforslag Nr. 230, som er stillet af Venstre, og som angaar det kongelige Teater. Den ærede Ordfører for Regeringspartierne, Hr. Olufson, udtalte, at Undervisningsministeren havde ikke noget Ansvar for den Stilling, vi nu er inde i, det var ikke ham, der havde Skylden for, at vi havde Dobbeltscenen. Der er det rigtige deri, at den højtærede Minister har ikke gennemført

Loven om Dobbeltscenen og faaet bygget en Scene til den, vi havde i Forvejen. Men det ved vi jo godt, at denne Scene er bygget af Radiofonien, og at denne, lige saa snart det kongelige Teater ikke kan bruge den, tager den tilbage uden Udgift for det kongelige Teater. Men den Stilling, vi staar i teatermæssigt set, har den højtærede Minister sandelig Ansvaret for, og et tungt Ansvar.

Jeg maa sige, at det forbavser mig, at den højtærede Minister har villet drive det saa vidt, som han har gjort det med det kongelige Teater, thi han har efter en Lov, han selv har gennemført i 1930, en Forpligtelse til, naar Dobbeltscenen er opgivet, da snarest muligt at komme med Forslag til en ny Ordning. Det er ikke sket snarest muligt, og der er faktisk ikke kommet nogen lovmæssig Ordning. Der staar i denne Lov:

„Naar Institutionen „Dobbeltscenen“ maatte blive opløst, skal Ministeren snarest for Rigsdagen fremsætte Forslag til en ny Ordning.“

Der er mig bekendt ikke for Rigsdagen fremsat noget som helst Forslag til en ny Ordning. Der er i Finansudvalget fremlagt en løs Skitse, men noget som helst Forslag til en ny Ordning er der ikke fremlagt, og Ministeren har fuldkommen siddet sin egen Lovbestemmelse overhørig.

Der staar endvidere i samme Lov, at Lov Nr. 130 af 13. Maj 1911 ophører at have Gyldighed ved Udgangen af det nærmest efter Institutionens — altsaa Dobbeltscenens — Opløsning følgende Teateraar. Det vil altsaa sige, at fra 1. Juli har vi overhovedet ingen Teaterlovgivning for det kongelige Teater. Det kongelige Teaters Budget, det kongelige Teaters hele Ordning hviler udelukkende paa Finansloven, der findes ingen særlig Lovordning.

Dette forekommer mig dog at være ejendommeligt, og det maa aldeles afgjort føre med sig, at man kræver det kongelige Teaters Budget optaget paa Finansloven og kræver nøje Indseende med Teatrets Forhold. Hvis det, som her er foreslaaet af Flertallet, bliver vedtaget — og det bliver det jo sikkert —, og man saa bruger mere end de 750 000 Kr., har man ingen som helst Berettigelse til at kræve Dækning; ethvert Medlem af Rigsdagen staar da frit og kan nægte paa Tillægsbevillingsloven at bevilge Beløb derudover.

Jeg maa sige, at Administrationen af Dobbeltscenen har været, jeg kunde næsten sige, eksempeløs slet. Den højtærede Minister mener, at han ikke har noget Ansvar, men han har dog Ansvaret for den Mand,